

Hồi 18

Hàn Nguyệt Phu Nhân

N

inh Tiểu Nam lên vào Hàn Nguyệt Cung, vì không quen đường thuộc lối nên chàng đã đi vào một sơn động trong một khu vườn nhỏ.

Nhưng khi vừa tiến vào trong, chàng bất giác ngớ người, thì ra trong sơn động quanh co khúc khuỷu, nhưng sau khi rẽ qua hai khúc quanh thì bỗng thấy ánh đèn sáng choang, chứng tỏ là trong sơn động có người, và bên ngoài lại có tiếng người dường như đang đi vào sơn động.

Đinh Tiểu Nam than thầm, nhưng lúc này muốn quay ra không còn kịp nữa, đành tiếp tục tiến vào trong.

Cũng may sơn động được tạo thành bởi nửa thiên nhiên và nửa nhân công, có chỗ ẩn thân được, Đinh Tiểu Nam thận trọng chọn một nơi có nhiều loạn thạch chất chồng nấp vào rồi đảo mắt quan sát.

Thì ra chỗ chàng ẩn nấp là nơi tận cùng của sơn động, chỉ thấy bên trong là một gian thạch thất rộng lớn, đỉnh trần nhìn kỹ, Đinh Tiểu Nam bất giác ngẩn người. Thì ra đó hình như là một gian hình thất, treo đầy náo cùm sắt, dây thừng, roi da, xích sắt cùng một số hình cụ khác.

Điều khiến Đinh Tiểu Nam lấy làm lạ là trong ấy đã có bày sẵn một bàn tiệc thịnh soạn, vật dụng đều là quý giá xinh xắn.

Điều này thật là lạ lùng, Hàn Nguyệt Cung rộng lớn là vậy, chẳng lẽ không có chỗ để bày tiệc, mà lại phải bày tiệc trong gian hình thất này?

Đang khi thắc mắc, chỉ nghe ngoài động có tiếng hô vang:

Phu nhân giá lâm.

Lập tức từ trong hình thất chạy ra bốn gã đại hán, chia ra đứng nép hai bên.

Bốn gã hán này thấy đều tướng mạo hung ác, cao to vạm vỡ. Chỉ thấy Hàn Nguyệt Phu Nhân dưới sự hộ tống của bốn ả thị tỳ đi thẳng vào trong hình thất.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, Hàn Nguyệt Phu Nhân vẫn toàn thân y phục màu vàng, mày thanh mục tú, tuy đã ở tuổi trung niên song vẫn còn hết sức xinh đẹp.

Bốn gã đại hán cùng tiến tới khom mình đồng thanh nói:

- Nô tài nghênh tiếp phu nhân!

Hàn Nguyệt Phu Nhân mỉm cười quay lại nói:

- Các ngươi hãy lui ra!

Bốn ả thị tỳ liền đáp:

- Nô tỳ tuân mệnh!

Đoạn cùng khom mình thi lễ rồi lẳng lặng lui ra.

Đinh Tiểu Nam lại càng thắc mắc hơn, bởi bốn ả thị tỳ lui ra thì chỉ còn lại bốn gã đại hán như thú dữ này hay sao?

Chỉ thấy Hàn Nguyệt Phu Nhân đến bên bàn tiệc ngồi vào ghế chủ tọa, đoạn cười nói:

- Nào, các ngươi hãy lại đây uống với ta!

Bốn gã đại hán khẽ co chân nói:

- Đa tạ ân sủng của phu nhân!

Thế là Hàn Nguyệt Phu Nhân bắt đầu ăn uống tự nhiên, nói cười một cách hết sức phóng túng. Chỉ thấy tửu lượng của bà ta rất khá, sau khi uống liền tiếp hai mươi mấy ly mặt mới ửng hồng, tùm tùm cười duyên nói:

- Các ngươi hãy hành động đi... ta đã say rồi...

Bốn gã đại hán cùng đưa mắt nhìn nhau nhưng chẳng một người nào nhúc nhích.

Hàn Nguyệt Phu Nhân lại uống thêm một ly nữa, mới hất hàm cười nói:

- Ta đã nói rồi, ta đã say...

Trong số một gã áo xanh đứng bên nói:

- Phu nhân có cần nghỉ ngơi một lát chẳng?

Hàn Nguyệt Phu Nhân bỗng trừng mắt quát:

- Quân vô dụng, tại sao đến giờ này mà còn chưa biết nhu cầu của ta?

Gã đại hán áo xanh cười:

- Chúng nô tài hiểu chứ, nhưng có điều... phu nhân từ xa mới về nên nghỉ ngơi trước đã, kéo hại đến sức khỏe thì...

Hàn Nguyệt Phu Nhân giận dữ quát:

- Im ngay!

Gã áo xanh giật mình, lúng túng nói:

- Nô tài đáng chết!

Hàn Nguyệt Phu Nhân đánh giọng:

- Đã biết đáng chết thì hãy chết mau lên.

Hán tử áo xanh rùng mình:

- Phu nhân... chỉ nói đùa phải không?

Hàn Nguyệt Phu Nhân trừng mắt:

- Nói đùa ư? Ta nói đùa với ngươi bao giờ... Ngươi muốn tự động thủ hay chính ta phải ra tay?

Đại hán áo xanh mặt tái ngắt, vụt quỳ xuống van vỉ:

- Xin phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng... Nô tài nhất thời lỡ miệng, kỳ thực cũng là do hảo ý, xin phu nhân hãy đến tỉnh nghĩa bấy lâu nay mà tha thứ cho nô tài một phen!

Hàn Nguyệt Phu Nhân ngắt giọng:

- Xem ra ngươi nhất định muốn đích thân ta động thủ...

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Nếu ta động thủ thì ngươi sẽ chẳng được toàn thân.

Tay phải vung lên chực ra tay, đại hán áo xanh hốt hoảng:

- Nô tài bằng lòng tự động thủ!

Hàn Nguyệt Phu Nhân đánh mặt:

- Vậy thì nhanh lên!

Đại hán áo xanh buông tiếng thở dài, đột nhiên hai tay nắm vào nhau đập mạnh vào ngực, những nghe một tiếng "bình", một vòi máu từ trong miệng y phun ra, ngã gục ngay tại chỗ.

Đinh Tiểu Nam trông thấy rất rõ ràng, không khỏi vừa kinh hãi lại vừa căm tức.

Trừ ra gã đại hán áo xanh, ba người còn lại mặc áo xám, tím và đen thấy đều mặt lộ vẻ sợ hãi, đứng thuôn ra như gỗ đá.

Hàn Nguyệt Phu Nhân nhìn thi thể dưới đất, thở dài nói:

- Người chết oan quá! Người biết vì sao ta phải giết người chẳng? Bởi người đã làm mất hứng của ta, chỉ tự trách mình hết thời thôi.

Đoạn quay sang ba đại hán kia nói tiếp:

- Còn đứng thừ ra đó chi vậy? Hãy kéo cái xác này ra ngoài trước đã.

Ba gã đại hán vội nói:

- Nô tài tuân mệnh!

Đoạn kẻ đầu người chân kéo xác chết ra ngoài, và dấu máu cũng được lau chùi sạch sẽ.

Hàn Nguyệt Phu Nhân ngồi tại bàn nói:

- Giờ đến lượt ai đây?

Gã đại hán áo xám vội tiến tới xới lời nói:

- Đến lượt nô tài đây!

Hàn Nguyệt Phu Nhân cười:

- Có lẽ mạng của người cũng chẳng được thọ phải không?

Đại hán áo xám nhoẻn cười:

- Nô tài không ngu dại như vậy đâu!

Hàn Nguyệt Phu Nhân lắc đầu:

- Vậy người định làm thế nào?

- Nô tài nhất định sẽ làm vừa lòng phu nhân và cũng thỏa mãn sự đòi hỏi của mình.

Hàn Nguyệt Phu Nhân cười đắc ý:

- Ta say rồi...

Đại hán áo xám vội nói:

- Nô tài lập tức phục vụ cho phu nhân, nhưng phu nhân thích gì nhất xin hãy cho biết?

Hàn Nguyệt Phu Nhân bỗng nghiêng người ngã vào lòng đại hán áo xám, miệng thì thào:

- Càng dữ dần càng tốt, càng mạnh bạo càng tuyệt, tùy các người tha hồ hành hạ...

Đại hán áo xám vội nói:

- Vậy thì xin thứ cho nô tài vô lễ.

Vụt trở tay xáng một cái tát vào má phải Hàn Nguyệt Phu Nhân. Cái tát khá mạnh, Hàn Nguyệt Phu Nhân liếc xiểng rồi ngã nhào xuống đất.

Đinh Tiểu Nam giật mình thầm nghĩ:

- Gã đại hán áo xám có lẽ hết sống rồi!

Thế nhưng thật là bất ngờ, chỉ thấy Hàn Nguyệt Phu Nhân tuy bị đánh ngã xuống đất, song lại nằm im bất động, chớ hề có phản kháng.

Đinh Tiểu Nam vô cùng thắc mắc, chỉ thấy đại hán áo xám tung người lên, một chân giẫm vào eo Hàn Nguyệt Phu Nhân, tàn bạo như đối xử với loài thú vật.

Hàn Nguyệt Phu Nhân thở đều đều, mắt lim dim không hề kháng cự.

Đại hán áo xám vung tay, chộp vào người Hàn Nguyệt Phu Nhân, những nghe một tiếng soạt, chiếc áo vàng rách toác, lộ ra chiếc áo lót nhỏ chạt.

Hàn Nguyệt Phu Nhân rên lên một tiếng khe khẽ đầy sung sướng, Đinh Tiểu Nam lại càng thắc mắc hơn.

Chỉ nghe đại hán áo xám cười nói:

- Phiền tam đệ hãy mang dây lại đây!

Gã đại hán áo tím quả y lời ném tới một sợi dây thừng.

Đại hán áo xám cuối xuống lệ làng trói hai tay Hàn Nguyệt Phu Nhân lại rồi treo lên giá sắt.

Hàn Nguyệt Phu Nhân nửa người lỏa lồ, hai tay treo cao, chỉ còn mũi chân nhẹ chạm lên mặt đất, song bà vẫn im lặng, hai mắt lim dim.

Đại hán áo xám đi đến trước mặt Hàn Nguyệt Phu Nhân cười nói:

- Giờ thì cho người nếm mùi gì trước đây?

Hàn Nguyệt Phu Nhân lặng thinh. Đại hán áo xám mỉm cười, vụt vung tay tát mạnh những nghe một tiếng bốp giòn giã kèm theo một tiếng rên khe khẽ.

Đại hán áo xám quát:

- Tiệp nhân, ngươi điếc rồi hả?

Hàn Nguyệt Phu Nhân phụng phịu:

- Ngươi muốn hành hạ nô gia như thế nào tùy ý, hỏi mà làm gì chứ?

Đại hán áo xám vung cả hai tay, lại thêm hai cái tát tai nẩy lửa, quát:

- Không được, ta bắt buộc ngươi phải lựa chọn.

Hàn Nguyệt Phu Nhân thều thào:

- Được, được, hãy đánh bằng roi đi!

Đại hán áo xám lắc đầu cười:

- Không, ta lại thích đánh bằng ván kia!

Đoạn ngoái lại gọi:

- Tứ đệ hãy mang ván lại giùm!

Gã đại hán áo đen quả nhiên mang đến một tấm ván dài hơn ba thước, rộng chừng bốn tấc, sơn dầu bóng loáng.

Gã đại hán áo xám cầm tấm ván trong tay, ra sức nhắm vào lưng Hàn Nguyệt Phu Nhân đánh mạnh. Nhưng nghe một tiếng "bộp", Hàn Nguyệt Phu Nhân đã lãnh chọn một đòn ván vào lưng.

Đại hán áo xám dừng tay cười nói:

- Tiệp nhân mùi vị thế nào?

Hàn Nguyệt Phu Nhân thều thào:

- Tốt, tốt... hãy đánh chết ta đi!

Đại hán áo xám lại vung ván lên đánh tới tấp, những nghe tiếng lộp bộp liên hồi, Hàn Nguyệt Phu Nhân vừa rên rỉ lưng vừa ẹo qua ẹo lại dường như để tránh đòn, lại như cố tình nghênh đón.

Đại hán áo xanh đánh liên hồi một trăm cái, bỗng nghe tiếng "rắc", tấm ván gãy làm đôi.

Đại hán áo xám vội dừng tay, lệ làng buông. Hàn Nguyệt Phu Nhân đã vận công, chứng tỏ bà ta đã chán nên đại hán áo xám mới vội dừng tay.

Hàn Nguyệt Phu Nhân mỉm cười:

- Không sao... Nào, chúng ta hãy uống rượu tiếp!

Thế là với mình trần đi đến bàn tiệc ngồi xuống. Song bà ta vừa ngồi xuống lập tức rú lên và đứng bật dậy, thì ra trận đòn vừa qua bà ta không hề vận công đề kháng, nên khi ngồi xuống liền đau nhói khôn tả.

Đại hán áo xám hốt hoảng:

- Phu nhân...

Hàn Nguyệt Phu Nhân mỉm cười thỏa mãn:

- Trận đòn của ngươi quả là ghê gớm e rằng ba hôm ta cũng chưa thể ngồi được.

Hàn Nguyệt Phu Nhân mắt lim dim, với giọng ẻo lả nói:

- Vì sao vậy?

- Vì một trận đòn đã khiến cho phu nhân ba hôm không thể ngồi được, mà nô tài mỗi hôm lại phải hiếu kính phu nhân hai trận đòn, thậm chí còn thêm một trận đòn roi nữa, vậy thì phu nhân chẳng suốt đời không thể ngồi hay sao?

- Ngươi quả hung tàn đến vậy, mỗi hôm phải đánh ta hai trận đòn ư?

Đại hán áo xám vội nói:

- Miễn phu nhân không sợ, nô tài xin sẵn sàng hiếu kính.

Đinh Tiểu Nam thiếu điều phì cười, chàng chẳng những nực cười về cử chỉ và lời nói của Hàn Nguyệt Phu Nhân, càng nực cười hơn nữa là lời lẽ của đại hán áo xám. Rõ ràng y đã đánh Hàn Nguyệt Phu Nhân đến sống dở chết dở vậy mà còn bảo là hiếu kính, thật là một điều hết sức khôi hài.

Hàn Nguyệt Phu Nhân cười:

- Chỉ sợ các ngươi ba người thay nhau cũng chẳng thể chinh phục được ta...

Đột nhiên, có tiếng bước chân hối hả chạy vào. Hàn Nguyệt Phu Nhân trợn trừng mắt, nhú mày nói:

- Ai mà dám cả gan thế này?

Ngay khi ấy một hán tử khinh trang chạy vào, nhác thấy Hàn Nguyệt Phu Nhân bán thân lảo lảo, bất giác ngăn người, nhưng lập tức co chân quỳ xuống nói:

- Có việc khẩn bẩm báo phu nhân!

Hàn Nguyệt Phu Nhân sa sầm mặt:

- Lúc này tại đây mà có việc khẩn gì bẩm báo hả?

Hán tử nọ hốt hải:

- Có người xâm nhập bốn cung!

-Ồ...

Hàn Nguyệt Phu Nhân đứng phắt dậy:

- Ai thế?

Hán tử vội nói:

- Chưa được rõ, nô tài vội vào bẩm báo trước với phu nhân!

Hàn Nguyệt Phu Nhân chau mày:

- Chưa rõ thì sao biết có người xâm nhập?

- Ngoài tây bắc có hai quân canh bị chết!

Hàn Nguyệt Phu Nhân thoáng ngậy người, hăm hực nói:

- Ai mà dám cả gan thế này, dám đến đây nhổ râu hùm... Đã hạ lệnh lục soát chưa?

Hán tử nọ vội nói:

- Tổng quản đã hạ lệnh rồi, nhưng đã lục soát khắp hai lượt mà cũng chẳng thấy ai cả, thậm chí lục soát cả ngoài bảo.

Hàn Nguyệt Phu Nhân tức tối:

- Hãy gọi tổng quản đến đây, các người quả vô dụng như vậy thật ư?

Hán tử nọ vội nói:

- Nô tài chưa bẩm báo hết!

Hàn Nguyệt Phu Nhân bực mình:

- Nói mau!

- Sau khi lục soát đã phát hiện dấu chân người lạ trong vườn...

Hàn Nguyệt Phu Nhân chau mày:

- Kẻ lạ lén vào trong vườn để làm gì cơ chứ?

Hán tử nọ vội nói tiếp:

- Chẳng những có dấu chân trong vườn mà còn tiến vào trong sơn động này.
- Ồ...

Hàn Nguyệt Phu Nhân nhảy dựng lên quát:

- Lục soát mau!
- Cửa động đã đóng lại rồi, cuồng đồ không thoát được đâu.

Hàn Nguyệt Phu Nhân cười gằn:

- Nếu không tìm ra cuồng đồ thì hãy coi chừng lột da của ngươi.

Hán tử nọ quả quyết:

- Chắc chắn cuồng đồ hãy còn ở trong sơn động này!
- Vậy thì hãy bắt lấy hấn, băm hấn ra thành muôn mảnh...

Đoạn ngượng ngùng hậm hực nói tiếp:

- Dám cả gan xem trộm bí mật của bốn phu nhân!

Vừa nói dứt, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, Đinh Tiểu Nam đã nhảy ra.

- o O o -